

UČNI NAČRT
PROGRAM WALDORFSKE OSNOVNE ŠOLE:

NEMŠČINA

KAZALO

1. OPREDELITEV IN SPLOŠNI CILJI PREDMETA	2
POGOJI ZA UČINKOVITO UČENJE	6
KRATEK PREGLED GLAVNIH CILJEV	6
2. OPERATIVNI UČNI CILJI	8
2.1. PRVO TRILETJE.....	8
2.1.1. Učne vsebine, besedišče, komunikacijske spretnosti, slovnične strukture	9
2.1.2. Operativni učni cilji	10
2.2. DRUGO TRILETJE.....	12
2.2.1. Učne vsebine, besedišče, komunikacijske spretnosti, slovnične strukture	12
2.2.2. Operativni učni cilji	13
2.3. TRETJE TRILETJE	15
2.3.1. Učne vsebine, besedišče, komunikacijske spretnosti, slovnične strukture ...	15
3. MINIMALNI STANDARDI ZNANJA	18

1. OPREDELITEV IN SPLOŠNI CILJI PREDMETA

Cilj poučevanja tujih jezikov v waldorfskih šolah ni le v razvijanju pozitivnega odnosa do drugih ljudi, kultur in jezikov, ampak tudi v gojenju in negovanju medsebojnega razumevanja med narodi z možnostjo občutenja drugačnega doživljanja in videnja sveta. Tako učenje tujih jezikov posamezniku omogoča drugačen pogled na lasten jezik, kulturo in нравnost. Učencu omogoča, da vidi svet v vsej njegovi raznolikosti.

Zato so cilji poučevanja tujih jezikov zelo kompleksni. Na eni strani je praktičen, utilitarističen cilj, ki vključuje slušno in bralno razumevanje ter govorno in pisno sporočanje v tujem jeziku. Na drugi strani pa se učenci seznanijo z značilnostmi, navadami, tradicijo, literarnimi deli, kulturo, geografijo in zgodovino ljudi, ki določen tuj jezik govorijo. S pomočjo kvalitet, ki jih prinaša posamezen tuj jezik, prispeva poučevanje tujega jezika k splošnemu razvoju otroka in širi njegova obzorja.

Govorno učenje tujega jezika krepi učenčevo zmožnost poslušanja druge osebe in razumevanja povedanega, tudi neizrečenih namer. Ustna metoda tako zajema občutljivosti za jezik na vseh ravneh in ne le na semantični. S pomočjo le-te je mogoče vzpodbuditi učenčevo težnjo po razumevanju ter izoblikovanju lastnega mnenja. Istočasno pa se pri učencu razvijejo tudi določena čustva. Pri tem gre za kvalitete, ki so v socialnih interakcijah odločilnega pomena. Jezikovna kompetentnost v vsaj dveh tujih jezikih vzpodbuja fleksibilno mišljenje, kajti različni jeziki omogočajo različna izkustvena področja in tako v otroku stimulirajo večje zanimanje za svet in ljudi.

Jezik lahko razlagamo na tri načine: je nosilec samoizražanja in komunikacije, hkrati pa nudi okvir, znotraj katerega je možen dialog, torej govorjena beseda in poslušanje. Poleg tega predstavlja orodje, s katerim strukturiramo in predstavljamo miselne koncepte in misli same. Tako jezik otroku omogoča izražanje lastnih izkušenj. Splošna načela o skladijskih razmerjih ne omogočajo le sporazumevanja med dvema posameznikoma, temveč tudi

prevajanje iz enega v drugi jezik. Vsak jezik je mogoče prevesti v katerikoli drugi jezik. Steiner v nasprotju z materialističnim dojemanjem sveta zagovarja dejstvo, da daje jezik s svojimi fonetičnimi, leksikalnimi in skladenskimi elementi izraz nečemu bistvenemu, kar opisuje. To je tudi razlog, zakaj je jezik tako močna formativna sila. Poznavanje skladenskih in slovničnih zakonitosti, ki so skupne vsem jezikom, predstavlja dobro osnovo za kasnejši študij jezikov in jezikoslovja.

Na začetku poučevanja tujega jezika se poučevanje navezuje zlasti na izkušnje in kontekste, ki se jih s pomočjo analize vse bolj ozavešča. Vseskozi je zelo pomembno ustno sporočanje, pri čemer je velik poudarek na gestikulaciji in situacijah. Jezik ima osrednjo vlogo med gibanjem, ki se ponotranji in postane govor, ter govorom, ki se ponotranji v mišljenje. Ker je pri sporazumevanju vedno prisotno tudi neverbalno sporočanje, imajo v waldorfskih šolah velik pomen gestikulacija, pantomima in govorica telesa. Tako predstavlja celotno neverbalno sporočanje pomemben del učnega načrta.

Ukvarjanje z jezikom daje otroku občutek harmonije in povečuje njegovo odzivnost na svet. Ne le da postanejo učenci bolj govorno sposobni, veliko več imajo tudi povedati. Poučevanje tujega jezika ima tako pomembno vlogo v procesu razvoja otroka in mu hkrati omogoča, da razvije sposobnosti, ki služijo njegovemu individualnemu razvoju pri razvijanju socialnosti. Ko se otrok ukvarja z naravo jezika, se poveže z jezikom samim. V prvih treh letih učenja jezika je otrok povsem stopljen z jezikom. Prav zato je zelo pomembno, da v tej fazi izkusi vrsto aktivnosti, kot so verbalne izmenjave (pozdravi, vsakdanja vprašanja in odgovori), pesmi, izštevanka, igre itd., ki ga brez razlage ali prevoda potegnejo v svet jezika. Potem ko učenci v prvih štirih učnih enotah usvojijo načrtovano učno snov, dodajamo novo, pri čemer vseskozi v različnih variacijah ponavljajo in utrjujejo že usvojeno snov. Pri tem gre za slušno in govorno razumevanje, učenci pa posamezne situacije tudi izvajajo. Ni nujno, da otroci vse, kar slišijo in ponavljajo, tudi razumejo. V tem obdobju so sposobni razviti občutljivost za osnovne intonacijske vzorce tujega jezika, ki jih pri 10. ali 11. letih, ko postane govorni

aparatus vse bolj izoblikovan in manj gibljiv, niso več sposobni posnemati v tolikšni meri. To dejstvo je potrebno upoštevati pri metodologiji poučevanja tujih jezikov.

Poučevanje se v tem prvem obdobju odvija izključno z govorno besedo, in sicer s pomočjo navodil, kratkih sporočil, opozoril, vprašanj in odgovorov, s petjem in recitiranjem na pamet (brez besedilne predloge), z ugankami ter s prstnimi in rajalnimi igrami. Vse to spremlja izvajanje pantomime in gestikulacije ter uporaba slik. Učenci so sposobni usvojiti cele dialoge, vendar mora biti besedišče vedno v povezavi s situacijami.

Že v prvih štirih letih učenja tujega jezika se otroci srečajo z večino pomembnih slovničnih struktur, ki pa jih usvojijo na nezavedni ravni; prav tako tudi besedni zaklad. Tako znajo otroci pri pouku tujega jezika izgovoriti glasove, ki jih v materinščini ne poznajo. Na ta način pripomorejo k izoblikovanju govornih organov. Istočasno usvojijo situacijsko besedišče, tvorijo in spontano usvojijo določene slovnične strukture in idiome. Kasneje to nezavedno znanje ponovno obudijo na zavedni ravni.

Ob koncu 3. razreda je usvojeno besedišče vezano na naslednje učne vsebine:

- moja družina
- razred
- prazniki
- okolje in vreme

Ocenjevanje je na tej stopnji opisno. Učitelj si beleži potencial vsakega posameznega učenca, pri čemer upošteva pomnjenje, izgovorjavo, vključevanje v pogovor in sodelovanje. O tem se pogovori z razrednim učiteljem in s starši.

V 4. razredu se prične poučevanje tujega jezika na zavedni ravni, kar sovпада z razvojno stopnjo otrok. Gradijo na že usvojenem znanju in pričnejo z branjem in pisanjem v tujem jeziku. Pisati pričnejo že znana krajša besedila. Ko usvojijo fonetična pravila in črke, lahko prične učitelj uporabljati povsem nova besedila.

Pri metodah zapisovanja v zvezek in uporabi materialov se zgleduje po vzorcu, ki ga uporablja razredni učitelj. Prav tako učitelj tujega jezika gradi na vsebinah, ki so jih učenci že usvojili pri drugih predmetih in jih je predhodno že obdelal razredni učitelj. Kognitivno učenje slovnice v 4. razredu v skladu z razvojno stopnjo otrok še ni primerno. Uspešnost učitelja tujega jezika je odvisna tako od dobrega sodelovanja z razrednim učiteljem in uporabe njegovih metod dela kot tudi od sodelovanja z učenci samimi.

Besedišče kateregakoli jezika nosi v sebi kvalitete ljudi, ki ta jezik govorijo. Prav zato nastopijo težave pri prevajanju besedil, saj ima izhodiščno besedilo drugačno kvaliteto in subtilno moč kot prevod. Zato se v waldorfskih šolah izogibamo neposrednemu prevajanju. Da bi omogočili boljše razumevanje, si pomagamo z gestikulacijo, pantomimo in neposrednim gibanjem. Učitelj potrebuje za takšno delo veliko domišljije, kajti v učencih naj bi ustvaril takšne notranje slike, ki sovpadajo z obravnavanimi glasovi, besedami in vsebinami. Učiteljev trud je povrnjen, saj učenci dojemajo učno snov na bolj čustveni ravni, kar izboljšuje pomnjenje, še zlasti dolgotrajni spomin.

Vsebinska in časovna razporeditev snovi je v domeni učitelja, ki sam presodi, kakšne so sposobnosti določenega razreda. Učna ura zajema splošna vprašanja in odgovore o šoli, družinskem življenju, domu, vremenu in podobno. Aktivnosti, ki jih učenci izvajajo, vključujejo recitacije, rajalne in prstne igre, uganke, govorne vaje, petje ter prepoznavanje jezikovnih struktur.

Osnova poučevanja in učenja ostaja ustno izražanje, zato je igranje kratkih iger in prizorov zelo pomembno. V četrtem razredu pričnejo učenci pri tujem jeziku brati različna besedila (kratka sporočila, navodila, pesmi, uganke, rime,...), ki predstavljajo osnovo za izgradnjo besedišča. Učenci z učiteljevo pomočjo oblikujejo posebne zvezke, v katere si zapisujejo besedišče po tematskih sklopih, krajša besedila ter pripravo projektnih nalog.

Delo s slovarji se prične ob koncu 6. ali na začetku 7. razreda.

Za doseganje dobrih rezultatov je pomembno, da (glede na možnosti) pouk posameznega tujega jezika poteka trikrat tedensko skozi vse šolanje. V srednji šoli lahko število ur posameznega tujega jezika povečamo na štiri ure tedensko.

Pogoji za učinkovito učenje

Poučevanje tujega jezika je bolj učinkovito, če poteka v primerno veliki skupini/razredu, tako da lahko vsak učenec glede na individualne sposobnosti aktivno sodeluje. Poučevanje mora biti prežeto z domišljijo in umetnostjo. V waldorfskih šolah se od učitelja tujega jezika pričakuje ne le, da tekoče in rad govori tuj jezik in bere literarna dela, ampak tudi da kaže globoko zanimanje za kulturo in dežele, v katerih se ta jezik govori. Poleg tega mora obvladati antropozofsko pojmovanje narave jezika ter zakonitosti razvoja otroka. Biti mora dober v govorništvu (retoriki), igranju in mimiki. Brez tega je težko doseči zastavljene cilje.

Kratek pregled glavnih ciljev

1. – 3. razred:

- razvijanje osnove za jezik in ljubezni do jezika,
- uporaba osnovnega besedišča, ki je v tesni povezavi z učnimi vsebinami,
- spontana uporaba slovničnih struktur, ki se pojavljajo v povezavi z učimi vsebinami, na nezavedni ravni,
- preprosta konverzacija in komuniciranje.

4. – 6. razred:

- naučeno preide na raven zavednega,
- razširjanje že usvojenega znanja,
- pisanje že usvojenih besedil in razširitev le-teh.

7. – 9. razred:

- učenje novega,
- samostojne učne metode,
- branje literarnih del za zabavo in sprostitev,
- vzpodbujanje in razvijanje občutka za jezik (v primerjavi z materinščino in drugim tujim jezikom),
- spoznavanje dežel, zgodovine in kulture nemško govorečih ljudi.

2. Operativni učni cilji

2.1. PRVO TRILETJE

V prvem razredu otroci vse doživljajo skozi čudenje in empatijo. Značilna je težnja k skupinski recitaciji, vendar mora biti omogočeno tudi individualno komuniciranje. Zastavljene cilje dosegamo le z ustnim posredovanjem.

V drugem razredu čutijo učenci večjo željo po komunikaciji. Prisoten mora biti element dualizma da/ne. Učenci se najraje odzivajo na konkretne situacije, kot so npr. obisk naravnega govorca, peka peciva po originalnem receptu ipd. Pri poučevanju mora biti močno prisoten ritmični element (tako v sami strukturi učne ure kot tudi pri aktivnostih) z izrazitimi kontrasti med zavedno umirjenim (zvoki, natančna izgovorjava) in živahnim. Skrbeti moramo za ravnovesje med tišino in hrupom ter med govorjenjem in poslušanjem.

V tretjem razredu je ključnega pomena humor. Otroci imajo bolj izostren občutek za jezik, in sicer tako za izgovorjavo kot tudi za pomen. Želijo si več različnih daljših besedil in uživajo pri dramatizaciji krajših smešnih iger, pri katerih učitelj posameznikom razdeli dane vloge. Pomembnejše slovnične elemente učenci usvojijo, utrjujejo in ponavljajo spontano v danih učnih vsebinah.

Recitacijski del pouka zajema govorne vaje, lomilce jezika, uganke in pesmi.

2.1.1. Učne vsebine, besedišče, komunikacijske spretnosti, slovnične strukture

Učne vsebine:

- pripovedne pesmi
- pesmice, ki zahtevajo dejanja
- prstne igre
- igranje preprostih ukazov
- rajalne igre
- uganke

Besedišče je v tesni povezavi z učnimi vsebinami:

- narava in njeno spreminjanje
- prehrana
- družina
- razred
- prazniki
- moje telo

Slovnične strukture so del danih učnih vsebin. Učenci jezikovna sredstva dojemajo kot celoto, zato v tem obdobju ni kognitivnega učenja slovnice.

2.1.2. Operativni učni cilji

Približno v desetem letu starosti so otroci na novi stopnji samozavedanja. V tem obdobju naj bi otroci individualizirali kolektivno naučeno. V poučevanje in učenje pričnemo uvajati nov element: pisanje v tujem jeziku. V tem starostnem obdobju je za otroke zelo pomemben red v njihovi okolici in pri njihovem delu. Izjemno pomembno je, da so učne ure sistematične in dobro načrtovane, pri čemer je nujno sodelovanje med razrednim učiteljem, evritmistom in učiteljem tujega jezika. Učitelj se mora individualno posvetiti učencem, še zlasti če se z začetki pisanja pri posameznikih pojavijo težave, ki prej niso bile očitne.

Učenci prepoznavajo stvari, ki so se jih naučili v prvih treh razredih. Preden se pričnejo aktivno ukvarjati z branjem v tujem jeziku, berejo predvsem tisto, kar so napisali sami. Učitelj jim skrbno predstavi nemško abecedo in poimenovanja za posamezne črke. Tako branje kot pisanje zahtevata veliko vaje. Še vedno je pri poučevanju in učenju zelo pomembno ponavljanje in imitacija.

Besedišče razširimo na besedne družine, kot so npr. deli telesa, letni časi, barve,... V tem obdobju se konča učiteljevo govorno sporočanje kot samostojen pristop pri poučevanju. Besedišče je mogoče učinkovito poučevati tudi z opisovanjem pripovedovanih zgodb in z uporabo že znanih besed. Učenci se urijo v pisavi s prepisovanjem krajših besedil.

Pomembni elementi učne ure so še vedno skupno petje, preprosti dialogi, situacijske igre in dramatizacija krajših zgodb. Ustno delo se nadaljuje v obliki govornih vaj, poezije, recitacij in petja pesmi kot tudi s pomočjo vprašanj in odgovorov, ki jih vse bolj uporabljamo pri delu v skupinah. Učenci naj bi vse, kar govorijo, tudi razumeli.

Učenci imajo poseben zvezek za pisanje (vaje iz pisanja) in poseben zvezek, v katerega zapisujejo slovnične strukture in besedišče. Učitelj mora spodbujati razvijanje občutka za skrbno pisanje in estetsko urejene zvezke.

V enajstem letu starosti imajo učenci močan ritmičen spomin. V tem starostnem obdobju se veliko in z lahkoto učijo. Prav v tem obdobju pride do izraza lepota za jezik. Najbolj pomembno je, da učenci pri tujem jeziku uživajo, zato jih mora učitelj čim bolj kreativno vključiti v aktivnosti. Tudi pri oblikovanju domače naloge mora priti do izraza otrokova kreativnost. Učne ure ne smejo biti nikoli dolgočasne. Aktivnosti se morajo dokaj hitro spreminjati, dobrodošle so variacije in presenečenja. Učenci lahko recitirajo daljše pesmi in pojejo rajalne pesmi. Besedišče usvojijo na zavedni ravni. Brati pričnejo iz prvega nemškega berila ali knjige.

Recitiranje poezije pripomore k boljši izgovorjavi, stavčni melodiji in pomnjenju idiomatskih fraz. Vsebine pesmi ne razlagamo podrobno, temveč zadostuje že poenostavljen toda domiselni prevod.

6. razred zaznamuje prehod v obdobje pubertete. Prebudijo se mladostnikove intelektualne sposobnosti za dojetje konceptualne strukture jezika ter za sistematičen pregled naučenih vsebin in tistih, ki jih še čakajo. V tem obdobju želijo imeti pregled nad tem, česa so se naučili v enem tednu, mesecu ali triletju, da lahko ocenijo napredek, ki so ga dosegli. Postavljajo si vprašanja kot so: „Česa smo se naučili in česa ne ter kje tičijo vzroki za to?“ V 6. razredu sta torej ključnega pomena red in skrbno načrtovaje, ki je vedno tudi vidno.

Najpomembnejši element govornih vaj je udarna poezija z veliko humorja. Pri učnih urah lahko uporabljamo veliko idiomatskih fraz in pogovornega jezika. Ko imajo učenci dovolj bogat besedni zaklad in so tudi slovnično dobro podkovani, jih vzpodbujamo, da se začnejo bolj svobodno izražati (z manj ali brez vodenih izjav).

Učitelj mora biti pripravljen na velike razlike v sposobnostih znotraj posameznega razreda. Zato morajo biti naloge težavnostno diferencirane, kar pa ne pomeni, da naj bi razred glede na jezikovne sposobnosti posameznih skupin tudi razdelil. V tem obdobju bi se to izkazalo za povsem neproduktivno.

2.2. DRUGO TRILETJE

2.2.1. Učne vsebine, besedišče, komunikacijske spretnosti, slovnične strukture

a) Besedišče je tesno povezano z učnimi vsebinami:

- šola, razred, potrebščine
- moja družina in moj dom
- moji prijatelji
- prazniki in letni časi
- narava in okolje
- moje telo
- prehrana
- obleka in obutev
- pripovedne pesmi
- pesmice, ki zahtevajo dejanja
- prstne igre
- rajalne igre
- dramatizacija krajših dialogov

b) Komunikacijske spretnosti:

Učenci znajo:

- vzpostaviti stike in jih voditi;
- izraziti mnenje in vprašati po njem;
- izraziti predlog in se odločiti o predlogu drugih;
- postavljati enostavna vprašanja in nanje odgovarjati (besedišče je v tesni povezavi z učnimi vsebinami);
- opisati vsakdanja opravila.

c) Slovníčné struktury

(šele v 5. razredu, saj pred tem jezikovna sredstva dojemajo kot celoto):

- *Verb* (Präsens: regelmäßige und unregelmäßige Verben, Modalverben: können, möcht-)
- *Substantiv* (Singular und Plural)
- *Artikel* (bestimmter, unbestimmter; Deklination im Dativ und Akkusativ)
- *Pronomen* (Personalpronomen im Nominativ, Dativ und Akkusativ; Possessivpronomen im Nominativ; Reflexivpronomen;)
- *Fragewörter* (wie? , wer? , was? , woher? , wo? , wohin?, wann?)
- *Zahlwörter bis 100* (Kardinalzahlen, Ordinalzahlen)

2.2.2. Operativni učni cilji

Metode dela v 7. in 8. razredu so podobne metodam, ki jih uporabljamo pri poučevanju in učenju v 6. razredu. Za to obdobje je značilen živahen, spreminjajoč se tok poučevanja in učenja, ki vključuje redno preverjanje naučenega, skupinsko delo in sodelovanje učencev pri načrtovanju in oblikovanju pouka. Učenci pričnejo brati daljša besedila. Vse, kar počnejo, mora imeti zanje nek smisel. Velik poudarek je na temah, ki se navezujejo na kulturo nemško govorečih dežel ter na aktualnih temah. Te so lahko predmet branja, v 9. razredu pa tudi predmet individualnih delovnih projektov. Vzpodbujati moramo izmenjavo učencev med šolami in dopisovanje z vrstniki iz nemško-govorečih dežel.

Učencem predstavimo dvojezične slovarje. Pisati pričnejo preproste spise (samostojne ali vodene) v zvezi z doživetim, prebranim ali videnim.

Rudolf Steiner ni dal posebnih napotkov za uporabo učnih metod pri poučevanje in učenju tujega jezika na višji stopnji. Poudaril pa je, da mora učitelj redno spreminjati svoje metode dela. Glavne vidike je mogoče povzeti takole:

- Učitelj skupaj z učenci izbere teme, ki se jih obravnava pri pouku. Učenci morajo sodelovati pri izbiri.
- Navdušenje je najpomembnejši dejavnik pri pouku tujega jezika.

V 9. razredu se pričinja nova faza poučevanj, ki jo je mogoče opisati kot dialektično. Pri tem se postavlja vprašanje o vplivih, ki jih ima jezik. Na delo v razredu odločilno vplivata dva dejavnika. V tem obdobju namreč nastopi bistvena sprememba pri povezovanju posameznika s svojimi spomini – simptom pubertete. Zaradi tega se prične mladostnik ne le zavedati samega sebe v svojem govoru, temveč pogosto tudi trdi, da je pozabil, ali da se nikoli ni učili obsežnih področij besedišča in slovnice. Drugi dejavnik, ki je prav tako povezan z razvojno fazo in tudi odločilno vpliva na delo v razredu, je nezmožnost oz. nepripravljenost na daljšo zbranost.

V tem obdobju pride do izraza buden intelekt. Učenci 9. razreda se morajo ponovno sistematično naučiti ali pa samo ponoviti in utrditi osnovne slovnične elemente in ponovno izgraditi aktiven besedni zaklad. Učenci imajo radi abstraktne povzetke in sklanjatvene tabele, s čimer se kaže bolj intelektualen vidik njihovega razmišljanja. Učence, ki so jezikovno bolj nadarjeni, lahko učitelj prosi, da slovnične strukture predstavijo preostalim učencem.

V tem starostnem obdobju imajo učenci radi krajše zanimive tekste ter kratke smešne dramske prizore in dialoge. To je ugoden čas za izvedbo krajšega dramskega dela, posameznih prizorov ali pa enega samega prizora, ki mora biti primeren njihovi razvojni stopnji in stopnji znanja jezika. Izvedemo ga lahko s celim razredom ali z manjšo skupino učencev.

Ključni element učne ure predstavlja razvijanje in urjenje govornih spretnosti. Če je razpon govornih sposobnosti v razredu zelo širok, se je potrebno o tem pogovoriti in poiskati socialno najboljše rešitev. Izkoristiti je treba vsako priložnost za obiske iz tujine in izmenjave učencev ter vzpodbujati stike z mladimi iz nemško–govorečih dežel. Učitelj z učenci razpravlja o aktualnih dogodkih.

V 9. razredu ostaja humor skupaj z občutkom, da se učenci učijo, kako naj se učijo, ključnega pomena.

2.3. TRETJE TRILETJE

2.3.1. Učne vsebine, besedišče, komunikacijske spretnosti, slovnične strukture

a) Besedišče je v tesni povezavi z učnimi vsebinami:

- prevozna sredstva
- dom in hišna opravila
- šola in šolska opravila
- prosti čas (šport, konjički in potovanja)
- življenje in delo v domačem kraju (javne ustanove, dejavnosti, kultura, bivanje, izobraževanje)
- to sem jaz
- skrb za okolje in zdravje
- aktualne teme (medsebojni odnosi, sredstva obveščanja, aktualni dogodki)
- kultura, geografija, zgodovina in politična ureditev nemško–govorečih dežel
- Slovenija (kultura, geografija, zgodovina in politična ureditev)

b) Komunikacijske spretnosti:

Učenci znajo:

- vzpostaviti stike in jih voditi (prvo srečanje, predstavljanje, telefoniranje, opravičevanje, obveščanje o poteku in trajanju prireditev);
- vprašati nekoga o mnenju in ga izraziti;
- nekaj predlagati in se odločiti o predlogu drugih;
- postavljati vprašanja in nanje odgovarjati (besedišče je v tesni povezavi z obravnavanimi učnimi vsebinami);
- opisati, kar so videli, slišali ali prebrali;
- razložiti, kar so videli, slišali ali prebrali;
- voditi razgovor o osebnih lastnostih in počutju;
- izraziti željo, domnevo, negotovost/gotovost in dvom;
- svetovati in pomagati;
- poročati.

C) Slovnične strukture:

- *Verb* (Präsens: trennbare und nicht-trennbare Verben; Perfekt: regelmäßige und unregelmäßige Verben mit haben und sein; Präteritum: regelmäßige und unregelmäßige Verben; alle Modalverben im Präsens und im Präteritum; Futur; Infinitiv mit zu; Imperativ; Konjunktiv II: sein, haben, werden, Modalverben; Passiv: Präsens und Präteritum)
- *Substantiv* (geographische Namen, n-Deklination)
- *Artikel* (bestimmter; unbestimmter; Deklination im Dativ und Akkusativ)
- *Adjektiv* (prädikativer und attributiver Gebrauch; Steigerung; Deklination)
- *Pronomen* (Possessivpronomen; Reflexivpronomen; Demonstrativpronomen: der, die, das, dieser/diese/dieses; Relativpronomen im Nominativ und Akkusativ; Indefinitpronomen: jeder/jede/jedes)
- *Fragewörter* (welcher?/welche?/welches? , wie oft?)
- *Präpositionen* (mit dem Dativ; mit dem Akkusativ; Wechselpräpositionen)

- *Satz* (Relativsatz; Konditionalsatz/wenn-Satz; Kausalsatz/weil-Satz; dass-Satz; Finalsatz: damit, um... zu + Infinitiv; indirekte Fragen)
- *Wortbildung* (Substantiv + Substantiv; Adjektiv + Adjektiv; Adjektiv + Substantiv; Verb + Substantiv)

3. MINIMALNI STANDARDI ZNANJA

Ob koncu prvega triletja učenci:

- razumejo in ustrezno reagirajo na preprosta opozorila in navodila učitelja (verbalno/neverbalno);
- razumejo preproste (izražene z minimalnimi jezikovnimi sredstvi) pesmi, uganke povezane s pojmi iz narave, z jedmi in pijačo, z družino in s prijatelji;
- sledijo krajšim zgodbam, ki so sestavljene iz znanih informacij s spremenjenim zaporedjem;
- poimenujejo osnovne barve in predmete v razredu;
- poimenujejo dele telesa, dneve v tednu, mesece in števila do 31;
- razumejo in ustrezno reagirajo na preprosta vprašanja o sebi;
- znajo recitirati/zapeti/zaigrati preproste uganke, pesmice in rajalne igre;
- znajo izgovoriti glasove, ki jih materinščina nima;
- informativno prepoznavajo jezikovne strukture;
- znajo z učiteljevo pomočjo oblikovati slikovne podobe (preproste plakate), ki se navezujejo na besedišče.

Ob koncu drugega triletja učenci:

- razumejo in ustrezno reagirajo na preprosta opozorila, navodila, vprašanja in trditve učitelja (jezikovno/nejezikovno);
- razumejo izjave sošolcev in nanje ustrezno reagirajo (jezikovno/nejezikovno);
- sledijo pogovoru v razredu in se ga udeležujejo;
- razumejo krajše zgodbe, sestavljene iz znanih informacij s spremenjenim zaporedjem;
- sledijo krajšim tematskim besedilom, ki vsebujejo tudi neznane informacije, ki pa niso ključnega pomena za razumevanje besedila;

- razumejo preproste (izražene z minimalnimi jezikovnimi sredstvi) pesmi, uganke, rajalne igre, sporočila, navodila in opozorila, izražena z besediščem učnih vsebin (čas, dom in družina, šola, telo, zdravje, prehrana, narava);
- sledijo dialogom in jih razumejo;
- znajo postavljati preprosta vprašanja in nanje odgovarjati;
- sodelujejo v pogovoru in pri različnih aktivnostih tako s sošolci kot tudi z učiteljem;
- znajo recitirati/zapeti/zaigrati preproste uganke, pesmice in rajalne igre;
- znajo prepisovati besedila;
- znajo reševati preproste pisne vaje;
- znajo z učiteljevo pomočjo izpeljati enostavne projektno zastavljene naloge.

Ob koncu tretjega triletja učenci:

- razumejo in ustrezno reagirajo na preprosta opozorila, navodila, vprašanja in trditve učitelja (jezikovno/nejezikovno);
- razumejo izjave sošolcev in nanje ustrezno reagirajo (jezikovno/nejezikovno);
- sledijo pogovoru v razredu in se ga udeležujejo;
- razumejo besedila, sestavljena iz znanih informacij s spremenjenim zaporedjem;
- sledijo tematskim besedilom, ki vsebujejo tudi neznane informacije, ki pa niso ključnega pomena za razumevanje bistva besedila;
- razumejo sporočila, navodila, opozorila in napise;
- znajo uporabljati slovar pri obravnavi vsakdanjih besedil;
- se aktivno udeležujejo pogovora s sošolci in z učiteljem;
- znajo izraziti svoje mnenje, želje, potrebe in čustva;
- z ustreznimi izjavami reagirajo na obravnavano tematiko;
- znajo recitirati/zapeti/zaigrati preproste uganke, pesmice, rajalne igre;
- znajo oblikovati in napisati osebno pismo;
- znajo izpeljati tematsko in projektno zastavljene naloge.